

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 grudnia 2019r. skierowanym przeciwko S. S. powódka (...) Bank (...) spółka akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwot:

I 129 443,37zł. z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi jednak od maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 20 grudnia 2019r.;

II 40 770,02zł. tytułem odsetek naliczonych od 26 października 2016r. do 19 grudnia 2019r. Uzasadniając zgłoszone żądanie powódka wskazała, iż odpowiedzialność pozwanej opiera się na przepisie art. 299 ksh., pozwana bowiem była prezesem zarządu wykreślonej następnie z krs spółki akcyjnej, która to spółka zaciągnęła u powódki kredyt w kwocie 300 000zł. i który nie został przez nią spłacony. Powódka uzyskała wprawdzie zaspokojenie swoich roszczeń do kwoty 129 443,37zł., którą to kwotę uzyskała od gwaranta – (...), powołała się jednak jednocześnie na dokonany pomiędzy nią a gwarantem przelew wierzytelności o zwrot kwoty wypłaconej tytułem udzielonej gwarancji, wskazała również na fakt wykreślenia dłużnej spółki z krs (pozew k. 4 – 5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 czerwca 2020r. pozwana zakwestionowała, aby odpowiedzialność pozwanej opierać mogła się na przepisie art. 299 ksh. jako odnoszącego się wyłącznie do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, nie zaś spółek akcyjnych, podniosła wreszcie, iż nie wykazano bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, którą pozwana kierowała, zakwestionowała również wysokość dochodzonego roszczenia (odpowiedź na pozew k. 75).

Odpowiadając na stanowisko pozwanej powódka w piśmie z dnia 24 lipca 2020r. wskazała, iż odpowiedzialność pozwanej znajduje oparcie w przepisie art. 21 Prawa upadłościowego (pismo k. 82). W kolejnym piśmie z dnia 4 sierpnia 2020r. powódka wskazała, iż pozwana nie wystąpiła z wnioskiem o upadłość dłużnej spółki pomimo tego, iż ta zaprzestała spłaty swoich zobowiązań kredytowych (pismo k. 88 – 89).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 maja 2013r. powódka udzieliła (...) spółce akcyjnej w W. kredytu odnawialnego w ramach limitu kredytowego w kwocie 300 000zł. na okres do dnia 23 maja 2015r., który to kredyt wykorzystany mógł zostać przez kredytobiorcę jednorazowo lub w częściach w drodze dyspozycji kredytobiorcy w ciężar wskazanego w umowie rachunku bieżącego, spłacone zaś kwoty wykorzystanego kredytu mogły być w okresie trwania umowy wykorzystywane ponownie łącznie z pozostałą częścią kredytu o ile nie zostanie w ten sposób przekroczona wysokość udzielonego kredytu. Spłata kredytu następować miała z pierwszych wpływów na rachunek. Brak spłaty kredytu w terminie skutkować miał tym, iż niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, powódka zaś pobrać mogła zarówno ze wskazanego rachunku jak i innych otwartych u niej rachunków kredytobiorcy środki pieniężne konieczne do spłaty zadłużenia. Jednym z zabezpieczeń spłaty kredytu była gwarancja jego spłaty udzielona przez (...) do dnia 23 sierpnia 2015r. do kwoty 150 000zł. Spółka (...) zobowiązała się nadto do przeprowadzenia przez wskazany w umowie rachunek średniomiesięcznych wpływów z prowadzonej działalności gospodarczej wysokości nie niższej niż 150 000zł. oraz do utrzymywania tego średniomiesięcznego poziomu wpływów do końca okresu kredytowania, przy czym z pojęcia takich wpływów wyłączono wpływy wynikające z przekazania na rachunek bieżący środków z lokaty terminowej, wpływu środków z tytułu uruchomienia kredytu zaciągniętego u powódki, a także wpływy z tytułu przelewów dokonywanych przez kredytobiorcę między jego własnymi rachunkami (umowa k. 6 – 8, aneks k. 9 - 11). W wykonaniu postanowień powyższej umowy kredytobiorca w dniu 12 maja 2014r. zwrócił się do (...) z wnioskiem o gwarancję w kwocie 150 000zł. do dnia 23 sierpnia 2015r. zobowiązując się jednocześnie do zwrotu wypłaconej tytułem gwarancji kwoty wraz z odsetkami naliczonymi od dnia wypłaty w wysokości 4 – krotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP (wniosek k. 27).

18 sierpnia 2018r. powódka wezwała gwaranta do zapłaty gwarancji w kwocie 129 443,37zł. w związku z niewywiązywaniem się przez kredytobiorcę z obowiązku spłaty zaciągniętego kredytu wskazując jednocześnie, iż

jego zadłużenie wyraża się kwotą 258 886,74zł. (wezwanie k. 16). W dniu 26 października 2016r. wskazana kwota została uiszczona (potwierdzenie wykonania przelewu k. 17). W dniu 28 listopada 2016r. gwarant przelał na powódkę wierzytelność o zapłatę powyższej należności wraz z roszczeniem o zapłatę odsetek naliczanych od dnia wypłaty w wysokości czterokrotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP (przelew k. 18).

Pozwana była prezesem zarządu kredytobiorcy, który wykreślony został z krs na mocy wpisu z dnia 15 listopada 2017r. (krs k. 19 - 20)

Sąd zważył, co następuje:

Ocenę kwestii odpowiedzialności pozwanej poprzedzić należało stwierdzeniem, iż kierowana przez nią w przeszłości spółka (...) w następstwie zaciągnięcia przez nią kredytu, a następnie skorzystania przez powódkę z udzielonej tej spółce gwarancji również zobowiązana byłaby do spłaty powstałego z tego tytułu zadłużenia. Załączone do pisma powódki z dnia 4 sierpnia 2020r. wyciągi z rachunku bankowego dłużnej spółki potwierdzają prawdziwość twierdzeń strony powodowej odnośnie tego, iż spółka (...) od pewnego momentu istotnie zaprzestała wbrew obowiązującej w tym zakresie umowie spłaty zadłużenia kredytowego, począwszy bowiem od 20 maja 2015r. saldo na rachunku było ujemne i wyrażało się kwotą przekraczającą każdorazowo 250 000zł. (historia zadłużenia k. 111 – 112). Choć prawdą jest, że twierdzeń powyższych jak i dowodów na nie nie powołano w pozwie, to jednak w ocenie sądu zważywszy obraną przez pozwaną linię obrony przyjąć należało, iż potrzeba ich powołania stosownie do art. 458⁵ par. 4 kpc. wynika dopiero później, a mianowicie już po tym, jak pozwana wyraziła swoje stanowisko w odpowiedzi na pozew. Z uwagi na powyższe nie wchodziło w rachubę przewidziane powołanym wyżej przepisem pominięcie nowo zgłoszonych twierdzeń i dowodów. Z dowodów powyższych wynika natomiast, iż spółka, którą pozwana kierowała, nie wywiązała się z obowiązku spłaty zadłużenia kredytowego w okresie obowiązywania zawartej z powódką umowy, następnie zaś nie wywiązała się z obowiązku zwrotu kwoty wypłaconej powódce tytułem gwarancji.

W zaistniałej sytuacji żądanie pozwu względem spółki (...) ocenić należałoby jako znajdujące oparcie w postanowieniach zawartej między powódką a gwarantem umowy przelewu, na mocy której powódka nabyła wierzytelność o zwrot wypłaconej w kwocie 129 443,37zł. Już sama wypłata powyższej gwarancji wygenerowała po stronie spółki (...) dług wobec podmiotu, który udzielił takiej gwarancji i spełnił swoje świadczenie. Wierzytelność powyższa nabyta została następnie w drodze przelewu przez powódkę łącznie z należnościami ubocznymi w postaci dochodzonych pozewem odsetek, na wysokość których pozwany sam wyraził zgodę ubiegając się o udzielenie mu gwarancji.

W niniejszej sprawie fakt spełnienia przez gwaranta świadczenia w podanej przez niego wysokości wykazany został przedstawionym przez powódkę potwierdzeniem przelewu. Dokonując oceny zasadności żądania pozwu mieć należało na uwadze, iż we wniesionej przez siebie odpowiedzi na pozew pozwana kwestionując ogólnikowo wysokość roszczenia, nie negowała jednocześnie zasadności realizacji gwarancji w jej pełnej wysokości, jak również wbrew ciężącemu na niej z mocy art. 6 kc. ciężarowi dowodowemu nie przedstawiła żadnych okoliczności mogących skutkować wygaśnięciem zobowiązania spółki (...). Dla odmowy udzielenia ochrony żądaniu pozwu nie był wystarczający sam fakt ogólnego zanegowania przez pozwanego wysokości dochodzonych roszczeń bez jednoczesnego wskazania konkretnych okoliczności, na których pozwana oparła powyższy zarzut. Z uwagi na powyższe, podniesiony przez pozwaną zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia ocenić należało jako chybiony (odpowiedź na pozew k. 75).

Jako zasadne ocenić należało również żądanie zasądzenia dochodzonych przez powódkę odsetek za okres od dnia 26 października 2016r jak wynika bowiem z przedstawionej przez nią gwarancji, to obowiązek ich zapłaty powstawał z chwilą dokonania wypłaty gwarancji. Co się tyczy wysokości powyższych odsetek to stosownie do postanowień gwarancji, o udzielenie której ubiegała się sama pozwana, odsetki te zastrzeżone zostały w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego.

Pomimo zaprzestania wykonywania wymagalnych zobowiązań pieniężnych przez spółkę (...), a tym samym wystąpienia niewypłacalności spółki, o jakiej mowa w art. 11 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe stanowiącej – zgodnie z art. 10 powołanej ustawy – przesłankę ogłoszenia jej upadłości, pozwana wbrew ciężącemu na niej z mocy art. 21 ust. 2 ustawy obowiązki nie wystąpiła z wnioskiem o ogłoszenie takiej upadłości. W zaistniałej sytuacji podzielić należało prezentowane przez powódkę stanowisko, wedle którego zaniechanie takie skutkuje odpowiedzialnością za poniesioną przez powódkę szkodę obejmującą wysokość niezaspokojonej wierzytelności

Odpowiedzialności odszkodowawczej, o jakiej wyżej mowa, można dochodzić także wtedy, gdy postępowanie upadłościowe nie zostało wdrożone. Tak wyr. SA w Katowicach z 2.4.1996 r. (I ACr 128/96, OSA 1998, Nr 9, poz. 39). Wierzyciel nie ma także obowiązku – w procesie przeciwko reprezentantowi dłużnika – dysponowania tytułem egzekucyjnym przeciwko dłużnikowi. Zdaniem sądu przedstawione przez powódkę dokumenty w postaci potwierdzenia zapłaty gwarancji w dochodzonej pozwem kwocie jak również umowy przelewu wierzytelności o zwrot powyższej należności czynią zadość ciężącemu na powódce ciężarowi dowiedzenia swojej wierzytelności względem dłużnej spółki, to zaś oznacza, iż powódka, która korzysta w niniejszym procesie z domniemania istnienia szkody (art. 21 ust. 3a PrUpad), nie musi jej już wykazywać. Przepis art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. wprowadza domniemanie winy reprezentanta dłużnika, a zatem powódka nie musiała również wykazywać winy pozwanej. Powódka co najważniejsze, korzysta również z domniemania wysokości szkody zgodnie z art. 21 ust. 3a ustawy z dnia 28 lutego 2003r., ryzyko procesowe braku obalenia którego ponosi pozwana. Mając na uwadze, iż pozwana wbrew ciężącemu na niej ciężarowi dowodowemu nie tylko nie wykazała zarówno braku swojego zawinienia jak i nie wzruszyła domniemania, o jakim mowa, żądaniu pozwu udzielić należało ochrony w całości obciążając jednocześnie pozwaną stosownie do wyrażonej przepisem art. 98 par. 1 kpc. zasady odpowiedzialności za wynik postępowania poniesionymi przez powódkę kosztami w postaci opłaty od pozwu oraz wynagrodzenia reprezentującego powódkę pełnomocnika.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej